

Τζώτζης Βασίλης

Σκόρπιες αράδες, μεμονωμένες σκέψεις, φευγαλέες ιδέες τριγυρίζουν τη συνείδηση κάθε αρθρογράφου μέχρις ότου ένα σημαντικό γεγονός ή μια κεντρική ιδέα καταφέρουν να δώσουν συγκεκριμένη μορφή (εδώ κειμένου) στις νοητικές ψηφίδες που αναφέρθησαν.

Εν προκειμένω, η βασική σκέψη είναι η απάντηση στο ερώτημα: «τί είναι αυτό που χρειάζεται σήμερα»; Η απάντηση δίνεται με τη μορφή τηλεγραφήματος στον τίτλο του άρθρου και παρακάτω γίνεται μια προσπάθεια αυτός ο τίτλος να «γемίσει περιεχόμενο», σκιαγραφώντας τους δρόμους, τις νοηματικές διαδρομές καθώς και τις αναγκαίες πρωτοβουλίες που θα πρέπει να αναληφθούν, ώστε να πάρουν σάρκα & οστά οι αγωνίες όσων αναφέρονται σε έννοιες που πηγάζουν από την ιδέα της κοινωνικής ανατροπής.

Πού βρισκόμαστε ΣΗΜΕΡΑ;

Αν θέλαμε να περιγράψουμε τους παράγοντες οι οποίοι δίνουν τον τόνο στη σημερινή κατάσταση θα έπρεπε να αναφερθούμε στη βαθιά Καπιταλιστική κρίση, στην προηγούμενη 5ετή Μνημονιακή καταιγίδα, στους μεγάλους απεργιακούς αγώνες που αναπτύχθηκαν το 2010-12, σε αγώνες ορόσημα (Πλατείες - Χαλυβουργία - ΕΡΤ - Καθαρίστριες Υπ. Οικ.), στις διπλές εκλογές του 2012 και τελικά στην εκλογική νίκη του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. στις 25 Ιανουαρίου του 2015.

Τα παραπάνω συνθέτουν τη γενική εικόνα, ένα σωστά προσδιορισμένο μεν αλλά στατικό φόντο ,ως προβολή στο παρόν, όσων προηγήθηκαν.

Το πραγματικά δυναμικό, αυτό που σφραγίζει τις εξελίξεις στην οικονομία καθώς και στην πολιτική, στους «πάνω» και στους «κάτω», που συμπυκνώνει μέσα του τις βασικές αντιθέσεις είναι η στάση της συγκυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α. - ΑΝ.ΕΛ. στα βασικά ερωτήματα - διακυβεύματα της περιόδου.

Η συζήτηση περιστρέφεται ,και σωστά, γύρω από το χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, ποιες κοινωνικές δυνάμεις εξέφρασε η εκλογική του νίκη, αν μπορεί να εκτραπεί από την τροχιά συμβιβασμού την οποία γοργά ακολουθεί κ.α..

Δυσίμ Θάτερον

Σήμερα είναι επιτακτική ανάγκη να δοθεί ξεκάθαρη ΑΠΑΝΤΗΣΗ με όλη τη λεκτική φόρτιση της κεφαλίδας της παραγράφου. Βαραίνει περισσότερο για την κοινωνική πρακτική η κυβερνητική πολιτική ή η κοινωνική καταγωγή του ΣΥΡΙΖΑ; Βαραίνει περισσότερο η Κυβέρνηση ως κρατικός μηχανισμός ή το κόμμα, τα Υπουργεία και οι θεσμοί ή το κίνημα και οι οργανώσεις;

Εδώ προκύπτει και η ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΤΟΜΗ με τον ΕΥΑΤΟ ΜΑΣ! Είναι καιρός να δίνουμε το βάρος που πρέπει στο ΚΥΡΙΟ, στο βασικό, με τη μορφή της αντιπαράθεσης -απέναντι- στο δευτερεύον. Το ένα είναι η ΟΥΣΙΑ το άλλο είναι αυτό που ,αναγκαστικά, πρέπει να λάβουμε υπόψιν μας, ώστε να το υπηρετήσουμε. Το πρώτο είναι το αντικειμενικό το άλλο το υποκειμενικό[1] και σύμφωνα με τους προσφιλής μας όρους το ένα είναι το στρατηγικό το άλλο το τακτικό.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το Μνημόνιο - ΧΡΕΟΣ

Οι παλινωδίες του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και η παρελκυστική τακτική του απέναντι στο λαϊκό αίτημα για μονομερή ΔΙΑΓΡΑΦΗ του Χρέους και ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ των Μνημονίων αποτελούν σημείο εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων.

Η προγραμματική θέση για διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους και οι δηλώσεις Τσίπρα για κατάργηση των Μνημονίων με ένα άρθρο έχουν πάρει το χαρακτήρα των προεκλογικών δηλώσεων Σαμαρά το 2012 για επαναδιαπραγμάτευση.

Σταδιακά μέσα από το πρόγραμμα της ΔΕΘ, την προεκλογική περίοδο και κυρίως μετά τη συμφωνία της 20ης Φεβρουαρίου φτάσαμε σήμερα η Κυβέρνηση να αποδέχεται και να παλεύει για επέκταση των Προγραμμάτων, υπεράσπιση του 70% όσων θα καταργούσε, αποποιείται οποιοδήποτε ενδεχόμενο μονομερών κινήσεων και δηλώνει υπερήφανα μέλος της Ευρωπαϊκής λυκοσυμμαχίας.

Την ίδια ώρα όχι απλά ΔΕΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ το ΧΡΕΟΣ αλλά συνεχίζει να αποπληρώνει κανονικά τις δόσεις με χρήματα που ανήκουν εξολοκλήρου στον ελληνικό λαό, «κουρεύοντας» αποθεματικά ασφαλιστικών ταμείων, νοσοκομείων κλπ. Είναι μια κάποια «αριστερή» εκδοχή του «μαζί τα φάγαμε».

Είναι φοβερό όσο και αληθινό πως αυτή τη στιγμή η κυβερνητική πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί το μοναδικό στήριγμα της απολογητικής της προηγούμενης Κυβέρνησης ότι ΔΕΝ υπήρχε άλλος δρόμος.

*

Εδώ εμφανίζεται για 2η φορά η ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΤΟΜΗ με τον ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ! Δεν υπάρχει χώρος υποχώρησης πίσω από μια απολογητική που λέει «μα ΔΕΝ είναι ίδιοι με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ». Φυσικά και ΔΕΝ είναι ίδιοι ΟΥΤΕ έχουν τις ίδιες ευθύνες. Προέρχονται από αλλού, χρησιμοποιούν άλλη γλώσσα, σίγουρα έχουν και καλύτερες προθέσεις, ΟΜΩΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΩΜΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ. Αυτό που αποφασίζει στη ζωή είναι η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΑΞΗ που απέχει ελάχιστα από τα πεπραγμένα των προηγούμενων.

ΔΕΝ μπορεί να λησμονήσουμε το «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΞΕΝΗ ΣΗΜΑΙΑ» την ώρα που αυτοαποκαλούμενοι αριστεροί διεξάγουν «Εθνική διαπραγμάτευση» αποφορτίζοντας την ΤΑΞΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ για το σύνολο των σχεδίων που εξυφαίνονται για το μέλλον της χώρας. ΔΕΝ αποτελεί εργατική προοπτική ΟΥΤΕ ο έντιμος συμβιβασμός ώστε να έχουν ρευστότητα οι ΤΡΑΠΕΖΕΣ, ΟΥΤΕ το ενδεχόμενο του Grexit αν τα χαλάσουν στη μοιρασιά.

Πολύ περισσότερο αφού η συγκυβέρνηση κοροϊδεύει ανερυθρίαστα τον ελληνικό λαό με Επιτροπές Λογιστικού ελέγχου ενός χρέους που ΔΕΝ θα διαγράψει, κάνει εξεταστικές επιτροπές για τα Μνημόνια που αποδέχεται κατά 70% και αιτήθηκε 4μηνη παράτασή τους, δίνει για την «ανθρωπιστική κρίση» λιγότερα από όσα έδωσε ο Σαμαράς με το κοινωνικό μέρισμα.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση πρέπει να ειπωθούν ΚΑΘΑΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ λύσεις ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΙΚΑ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΥΣ & ΧΑΜΕΝΟΥΣ σε μια κοινωνία που πολώνεται στο φόντο της Καπιταλιστικής κρίσης και των συνεπειών της. Ο ελληνικός λαός πρέπει να ανοίξει το δικό του δρόμο με Διαγραφή του Χρέους, Κατάργηση των Μνημονίων, Έξοδο από Ευρώ-ΕΕ, Εθνικοποίηση των Τραπεζών και των Επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με εργατικό έλεγχο. Είναι ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην «αξιοπρέπεια» με το λαό αφέντη στον τόπο του.

Το πραγματικά καινούριο της «νέας σελίδας»

Φυσικά όλα τα παραπάνω ΔΕΝ μπορούν να παραγνωρίσουν τις τεκτονικές αλλαγές στην ελληνική κοινωνία μετά το ξέσπασμα της Καπιταλιστικής κρίσης, τα ιστορικό σπάσιμο σχέσεων πολιτικής εκπροσώπησης, την κίνηση πλατιών μαζών στο πολιτικό πεδίο.

Αυτή η κίνηση δίνει τη δυνατότητα ώστε να αναληφθούν συγκεκριμένες και τολμηρές πρωτοβουλίες, δίνει το χώρο για πειραματισμό με τις πρωτοφανείς δυνατότητες αλλά και τους απειλητικούς κινδύνους. Απαιτείται μια πολιτική «γραμμή μαζών» που ΟΧΙ ΑΠΛΑ θα δικαιώνεται Ιστορικά, για τις προβλέψεις της,

ΑΛΛΑ ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΟΡΓΑΝΙΚΑ τις λαϊκές διαθέσεις, θα ανοίγει καινοφανέρωτους όσο και δύσβατους δρόμους ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ και ΟΧΙ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ.

Π.χ. ΔΕΝ αρκεί μια ΣΩΣΤΗ ΘΕΣΗ για την ΕΝΤΑΞΗ της ΧΩΡΑΣ στην ΟΝΕ στις αρχές του 2000, ΟΥΤΕ η επίκληση της σωστής θέσης του τότε σήμερα. Η μαζική κίνηση των λαϊκών δυνάμεων μας εξωθεί σε μια θεώρηση που υπό όρους συμβαδίζει με την αριστερή εκδοχή της μικροαστικής πολιτικής (βλέπε πρώτες κινητοποιήσεις στήριξης της διαπραγμάτευσης), μας οδηγεί σε αναπόφευκτη σύγκρουση με λογικές ενσωμάτωσης του κινήματος στους στόχους της κυβερνητικής πολιτικής (προσπάθειες δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις 20/02 για ανακοινώσεις στήριξης μαζικών φορέων), δίνει δυνατότητες για πρωτοφανή πολιτικοποίηση των συνδικαλιστικών αγώνων (μεταβατικό πρόγραμμα), οξύνει την αναγκαιότητα για ιδεολογικές παρεμβάσεις στα ζητήματα της φύσης του κράτους, των ιμπεριαλιστικών ενώσεων, στη διαφορά Κυβέρνησης/Εξουσίας κ.α.. Αυτές είναι οι νέες δυνατότητες και οι κίνδυνοι με τους οποίους όχι απλά θα πειραματιστούμε όπως αναφέραμε πιο πάνω αλλά θα μπλεχτούμε σε μια πάλη ζωής & θανάτου.

Ψηλαφίζοντας τις δυνατότητες

- Πρωταρχική συνθήκη αποτελεί η επιστροφή της κοινωνικής διεκδικητικότητας, ή άνοδος του επιπέδου της ταξικής πάλης. Πρέπει άμεσα να καταρτιστεί σχέδιο αιτημάτων και στόχων πάλης που θα απευθυνθεί στο Οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, κυρίως πρωτοβάθμια σωματεία, σε μαζικούς φορείς και συλλογικότητες. Λογικά πρώτος σταθμός είναι η 1η του Μάη.

- Μια σειρά κινήσεων σε χώρους κατοικίας, στον πολιτισμό, στην προστασία του περιβάλλοντος, στο κίνημα των γυναικών και όσες πρωτότυπες μορφές οργάνωσης έχει «σκαρφιστεί» η λαϊκή πρωτοβουλία πρέπει να γίνουν κομμάτια του μεγάλου παζλ που πρέπει να οδηγήσει στον οργανωμένο λαό.

- Συνεκτικός κρίκος για τα οικονομικά αιτήματα μπορεί να είναι το ζήτημα του Χρέους και το αίτημα της άμεσης και ΜΟΜΟΜΕΡΟΥΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ του, ώστε να καλυφθούν οι λαϊκές ανάγκες ΤΩΡΑ! Η ίδρυση της πρωτοβουλίας για την άμεση διαγραφή του αποτελεί μια ελπιδοφόρα πρωτοβουλία.

<https://www.facebook.com/CancelGreekDebtNow>

- Προκύπτει η ανάγκη μιας ανάλογης πρωτοβουλίας σε σχέση με την ένταξη της χώρας σε Ευρώ – ΕΕ και τη συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς ΗΠΑ-NATO. Αυτή φυσικά έχει ανώτερη πολιτική βάση και θα αποτελέσει σχηματοποίηση απαντήσεων σε μεγαλύτερα ερωτήματα όπως αυτά της «Εθνικής Ανεξαρτησίας – Λαϊκής Κυριαρχίας», στο ζήτημα του πολέμου, των Αστικοδημοκρατικών ελευθεριών και της Δημοκρατίας ευρύτερα. Προφανώς μπορεί να αποτελέσει πυλώνα ευρύτερης μετωπικής πολιτικής συνεργασίας.

- Εκλαίκευση με τη μορφή της αναγκαίας «κόκκινης γραμμής» είναι η καθαρή εναντίωση στους μηχανισμούς με τους οποίους τα τοκογλυφικά γεράκια βάζουν στο χέρι τη συγκυβέρνηση. Αξιολόγηση προγραμμάτων – η ΕΕ είναι το σπίτι μας – άρνηση μονομερών ενεργειών – ευρωπαϊκές συνθήκες & σύμφωνα – συνέχεια του κράτους – ανταγωνιστικότητα της οικονομίας κ.α..

Όλα τα παραπάνω στοιχειοθετούν τη μεγάλη κοινωνική πρωτοβουλία που ΠΡΕΠΕΙ και ΜΠΟΡΕΙ να αναληφθεί από Κόμματα, οργανώσεις, συλλογικότητες, φορείς, blog κ.α.. Είναι το Κοινωνικό κέντρο αγώνα που μετασχηματίζει τις διαθέσεις που ωριμάζουν από διαφορετικούς δρόμους, με αντιφατικό τρόπο προς το μεγάλο λαϊκό μέτωπο. Είναι εκείνα τα ρυάκια που φτιάχνουν το μεγάλο λαϊκό χείμαρρο της ανατροπής. Είναι αυτό που όσοι προερχόμαστε από το ΚΚΕ ονομάζαμε ΑΑΔΜ και συσπειρώσεις που το συγκροτούν.

Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα ή αλλιώς ΜΕΤΩΠΟ & ΕΞΟΥΣΙΑ

(Τομή με τον εαυτό μας Νο3!)

Καθάρά και ξάστερα το μέτωπο ΔΕΝ χτίζεται με βάση τον Οικονομικό αγώνα ο οποίος παρά τη μαζική του βάση ΔΕΝ είναι επαρκής, το μέτωπο ΔΕΝ χτίζεται με προϋπόθεση συμφωνίας (με τη μορφή στεγανού) το στρατηγικό διακύβευμα, δηλαδή τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Το μέτωπο είναι, σε τελική ανάλυση, ένα θολό όραμα της μικροαστικής δημοκρατίας, ένα ιδανικό το οποίο το προσεγγίζουν ευρύτερα λαϊκά στρώματα με γενικές διακηρύξεις για μια καλύτερη ζωή. Χαρακτηριστικά έχουν καταγραφεί το «Λαοκρατία και ΟΧΙ βασιλιάς» από το ΕΑΜ, «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία» στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Είναι ζήτημα διαπάλης αν θα συνδεθούν με υλικό τρόπο οι βιωματικοί τρόποι προσέγγισης των σκοπών του με το ζήτημα της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ διασφαλίζοντας σε ανώτερη ποιότητα τους λαϊκούς πόθους. Έγκειται αν θα ηγεμονεύσει μέσα στο μεγάλο λαϊκό ποτάμι το κίνημα της Εργατικής τάξης, αν το υποκείμενο, δηλαδή το κόμμα της εργατικής τάξης, θα προσανατολίζει την πάλη ώστε τελικά να λυθεί η βασική αντίθεση της κοινωνίας μας η αντίθεση Κεφαλαίου/Εργασίας.

Αν τα συνθήματα που αναφέρθηκαν άνοιξαν δρόμους είναι γιατί παλεύτηκαν από μάζες ΚΟΝΤΡΑ στις επιλογές της αστικής τάξης και ΟΧΙ με την άδειά της, είναι γιατί έγιναν σε σύγκρουση με την κρατική πολιτική και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και ΟΧΙ στα πλαίσια της ταξικής ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ. Αυτό είναι που τα έγραψε με χρυσά γράμματα στην ιστορία και όχι η επαναστατική τους «καθαρότητα»[2] πάνω σε χαρτιά και διακηρύξεις. Ως τέτοιο το μεταβατικό του σήμερα μπορεί να θεωρηθεί πιο προωθημένο.

Έτσι μετασχηματίζονται οι διαθέσεις σε πραγματικές δυνατότητες, με πάλη μέσα στο λαό, με αφετηρία αυτό που πραγματικά είναι και όχι με σχήματα από περασμένες δεκαετίες. Είναι τραγική η σημερινή θεώρηση της ηγεσίας του ΚΚΕ για το σχήμα Κρίση - Πόλεμος - Επανάσταση (στις προγραμματικές αποφάσεις του 19ου συνεδρίου) που ως καθαρά εξωγενής παρέμβαση θα καθορίσει την κατεύθυνση των εξελίξεων και όχι την ένταση ή το ρυθμό.

Από εδώ προκύπτει η ασύνδετη δράση «σε επαναστατικές» και η δράση «σε μη επαναστατικές» συνθήκες χωρίς καμία οργανική σύνδεση, χωρίς καμία αναφορά στη μετάβαση από τη μια κατάσταση στην άλλη και στα καθήκοντα των κομμουνιστών. Καμία αναφορά στις πιθανές εκδοχές του κλονισμού της αστικής εξουσίας από τα κύματα του οργανωμένου λαού που άλλοτε με παλίρροιες και άλλοτε με αμπώτιδες θα εφορμούν και θα οπισθοχωρούν. Απόλυτη διαγραφή των αναφορών για τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης και γενικότερα κατάληψης ή αδρανοποίησης αντιπροσωπευτικών θεσμών του κράτους σε περιόδους οξυμένης σύγκρουσης, σβήσιμο της ιστορικής πείρας εγχειρημάτων όπως στη Χιλή το '73 ή σήμερα στη Βενεζουέλα, για το πώς από κάθε πιθανό συνδυασμό μπορούν να εμφανιστούν όργανα μάχης που μπορούν να μετατραπούν σε όργανα λαϊκής νίκης - φύτρα της νέας εξουσίας.

Υστερογραφικά

Σκόπιμα το κείμενο αφήνει «κενό» το ζήτημα του Κόμματος. ΟΧΙ φυσικά γιατί είναι κάτι που αρκείται στο υστερόγραφο καθώς αποτελεί ΤΟ ΘΕΜΑ από μόνο του. Η πραγματικότητα είναι πως ωριμάζει σε διάφορους ανομοιογενείς κ ετερόκλητους πολιτικούς χώρους, με διαφορετικές πορείες και σκέψεις η αναγκαιότητα ύπαρξης και δράσης ενός φορέα που θα παίξει το ρόλο του μαρξιστικού - λενινιστικού κόμματος. Σίγουρα είμαστε πολύ πίσω από εκεί που θα έπρεπε. Η πορεία ΔΕΝ θα είναι ομαλή και εύκολη, το ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΕΝΟ που αφήνει η πολιτική δράση του σημερινού ΚΚΕ πρέπει να καλυφθεί από ένα μαζικό κόμμα ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ. Η μηχανική μεταφορά της ιστορίας γέννησης των ΚΚ ΔΕΝ μπορεί να επαναληφθεί. Αν οι προσπάθειες ΔΕΝ επιτύχουν θα έχει χαθεί μια ευκαιρία και τότε θα μιλάμε με σιγουριά για μια νέα περίοδο οπισθοχώρησης. Η πρωτοβουλία εδώ σίγουρα ΔΕΝ ανήκει σε ΚΑΝΕΝΑ μεμονωμένο αγωνιστή παρά σε οργανώσεις, κινήσεις, πολιτικές ομάδες κλπ. Εδώ θα είμαστε και με ενδιαφέρον θα παρακολουθούμε κάθε κίνηση/προσπάθεια.

Ξάνθη 03/04/2015

πηγή: [Εργατικός Αγώνας](#)